

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Artic. VII. Quòd videatur, amabilem nostrum Redemptorem tenere adhuc obligatum se nobis, quando nos plurimum locupletavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

Si feria revolvatur cogitatione, nonne quis habeat non cor, sed petram in medio pectoris, quod totum non ardeat tam ingentis bonitatis amore?

ARGUMENTUM.

Quòd videatur, amabilem nostrum Redemptorem tenere adhuc obligatum se nobis, quando nos plurimum locupletavit.

ARTICULUS VII.

Jesus Christus nos recompensat adhuc, quando ipsius accepimus gratias.

ET nihilominus, reponit ipsi bonus Ecclesiasticus, totus accensus zelò, non sunt hæc, quæ admiror maximè: Est adhuc quid aliud longè majus. An crederes excessum bonitatis Dei erga nos eò usque progredi, ut postquam nos ita propriis suis locupletavit bonis, is adhuc obstrictum se teneat ad recompensandum nos magnificè, quasi insignè quoddam exhibuissemus ipsi obsequium, seque agnoscat magnis nobis devinctum nominibus, secus quod gratias benignè voluerimus acceptare? Eheu! quid præstitimus in hoc Domine, quod aliquam mereatur recompensationem, cum tantum bonorum cumulum à magnifica tua receperimus liberalitate? nos ergò tibi infinita ratione devincti manemus. Sed quodnam obsequium tibi præstitimus? responderet tibi: Adimplestis vota cordis mei, quod dum donis vos accumulatur, demulcetur gaudiò, quamvis id fiat absque ullo vestro merito.

Et vos gaudium affertis illi maximum, quod recipere extraseipsum possit, quando annuitis ad acceptandum ipsius bona; & ideo magnificas vobis præparat recompensationes in æternitate.

Pro quibus præparavit thronos & solia in regni sui gloriâ? Nonne pro iis, qui liberaliter hauserint ex inexhaustis thesauris meritorum Redemptoris sui? Et juxtà proportionem, qua magnam bonorum gratiæ, quæ receperunt in hoc mundo, ostenderint abundantiam: pro eo, quòd videatur, hæc tanta esse, quæ oporteat solvi, debita, eò quòd reddenda sit ratio de bonis ab alio acceptis, Deus è contrario nomina sibi ipsi & debita imponat ex propriis suis bonis nobis persolvenda: verùm hæc solvit tam munificè, ut pro momentis det æternitates, pro atomis levium tribulationum, quas sustinuerimus in acquirendis propriis ipsius bonis, ineffabilis gaudiù reddat immensitates.

Et

& contingit, quòd, cùm anima nostra non sit ampla ad includendas illas omnes in seipsa, æternaliter in illas se immergat, seque perdat in illis: *Intra in gaudium Domini tui.* Intrat ipsa, & perdit se in gaudio DEI, eò quòd hoc gaudium tam magnum sit, quòd in illam intrare non possit. Nonne tibi videtur, maximum hunc bonitatis DEI excessum admirabilem prorsus esse? Admirabilem, respondit hic homo, totus divina perfusus consolatione, absque dubio admirabile, & admirabilissimum. Repetebat sæpius hæc verba, & aliud dicere non poterat.

Matth. c. 25.
v. 21.

Christus Iesus in eo suum collocat gaudium, si nobis hæc faciat.

Sed majora hīs omnibūs adhuc restant, prosequitur Ecclesiasticus: Nam DEUS exinde sic oblectatur, ut postquam extraxit animam e peccatorum suorum barathro, postquam satisfecit pro illa, solvendō omnia ipsius debita e propriis bonis suis, postquam suis locupletavit ipsam gratis & meritis, postquam denique suā ipsam coronavit gloriā, tantis demulceatur deliciis, ut quasi solum cor suum has omnes capere non posset creaturas ad congratulandum sibi de insigni & pretioso hoc comparato sibi thesauro: *Congratulamini mihi, quia inveni ovem meam, qua perierat.* Venite, venite, communicate ex meo gaudio; degustate mecum abundantiam

voluptatis meæ: anima hæc, quæ perdita erat, tandem inventa est.

Verùm, Domine, potius ergo huic animæ tantis repletæ, favoribus est gaudendum? ipsi ergo congratulandum est summè de inæstimabili, quam obtinuit, felicitate, & non tibi. Nam quid emolumenti tibi accidit & accedit inde? An minor eris, quàm es, si ipsa hac privaretur gloria? in ipsam solam totum dimanat lucrum, tota utilitas; ipsi soli igitur congratulandum est. Non, non, mihi ipsi, inquit hic DEUS amoris, charitate erga animas nostras totus abreptus, mihi ipsi volo omnes congratulari creaturas; maximo enim mihi gaudio est, quòd beatam ipsam intuear ac felicem: Non dicit: *Congratulamini inventæ ovi, quia videlicet gaudium DEI est vita nostra.* Magna est quidem hujus animæ felicitas, sed majus adhuc meum est gaudium. Ille quidem delectari potest dulcedine boni, quod possidet, sed ego magis & perfectius delector illo; eò quòd incomparabiliter magis ipsam amem, quàm ipsa seipsum amaverit unquam. An magis luculenter demonstrare nobis posset suæ erga nos excessum bonitatis, & tenerissimi erga nos amoris, quàm dum ita locutus est in Evangelio?

Iesus Christus magis gaudet de salute alius animæ, quàm gaudeat ipsa.

Christus] Iesus. Quando amamus aliquem si-
 ostendit, se cut nos ipsos, tantum de ipsius
 plus nostram gaudemus bono, quantum de
 amare ani- nostro ipsomet. Sed quando
 mam, quam obliviscimur propriæ nostræ fe-
 seipsum, licitatis, ut gaudeamus de felicitate
 alterius, qualis nos hæc affice-
 ret magis, nota est, nos ipsum
 amare magis nobismet ipsis.
 Quid est hoc, mi DEus? unde
 venit, IESUM Christum non di-
 cere nobis: Venite, applaudite
 propriæ meæ gloriæ: Congratulami-
 ni mihi de Excellentissimis
 meis divinis, dilatate corda ve-
 stra, & mirum in modum gau-
 dete de immensitate propriæ be-
 atitudinis meæ. Tacet hæc om-
 nia, & solummodò cordis sui
 ostendit jubilum circà meam salu-
 tem animæ: *Congratulamini mihi,
 quia inveni ovem meam, qua perierat.*
 Itane? Bonitas infinita! Quid
 ex hoc deducere possum? Vi-
 detur igitur te propriæ tuæ ob-
 livisci felicitatis, ut gaudeas de
 mea, quasi te magis hæc oble-
 ctaret. An amas ergò me ma-
 gis teipso? Hæc cogitatio me
 oblectat & exterrit, nec recipere,
 nec abjicere auderem ipsam,
 quandam blasphemix speciem
 me crederem commissurum, si
 admitterem, sed te datum esse
 pro me, te propria tua morte
 meam emisisse & comparasse

Luc. 15.

mihî vitam, meam gloriam tuis
 opprobriis, meamque salutem
 tuò damnò, nonnè hoc verè est
 amare me plusquam te?

Ah! Bonitas ineffabilis quam ^{Efficax} ^{am}
 suaviter crucias animam, consi- ^{vum} ^{am}
 derantem attentè ea, quæ fecisti ^{Christum}
 pro ipsa? Et post omnia, quæ ^{IESUM}
 fecisti, tuæ in hoc felicitatis col-
 locas fastigium, quod reddideris
 me beatum, quin vel minimum
 exin redundet in te emolumen-
 tum. Quis diffitebitur, quòd
 hoc amare sit, sicut DEUS amare
 potest. Nonnisi tu sola es, ô Bo-
 nitas infinita, quæ ita possis ama-
 re. Sed ne displiceat tibi, ita te
 amasse ingratum, fac, ut gratum
 se exhibeat; fac ergò, ut amet
 te infinita ratione, plus quam
 se; fac, ut obliviscens sui, non-
 nisi cogitet de te; fac, ut omne
 suum gaudium, omnem suam
 felicitatem in solo hoc consti-
 tuat, ut quærat te, ut inveniat te,
 ut possideat te, ut inseparabiliter
 maneat apud te; utque dicere
 possit è sincero cordis sui affectu
 omnibus creaturis: *Congratulami-
 ni mihi, quia inveni DEUM meum,
 quem perdideram.* Ecce mei fasti-
 gium gaudii, inveni DEUM me-
 um divinâ ipsius fruor præsen-
 tiâ: Ipse meus est & totus ego
 suus; nunquam amplius se-
 parabor ab ipso.

Majest
 gnarun
 tatum
 onis op
 intellec
 illas co
 hender
 leutem

CON-